

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 141:

Forslag til lov om ændring af lov om erhvervsuddannelser.

Af undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 18/1 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Klaus Hækkerup (S):**

Det lovforslag, som vi skal behandle her, kan ikke få Socialdemokratiets tilslutning, når det skal vedtages. Det er en ganske naturlig forlængelse af den politiske stillingtagen, vi har taget til spørgsmålet om brugerbetaling i erhvervsuddannelserne og i gymnasiet.

Jeg vil også godt tilføje, at jeg synes, loven er uklar. Der står i forslaget til § 19 a, stk. 3:

»Undervisnings- og forskningsministeren kan bestemme, at eleverne i begrænset omfang selv anskaffer undervisningsmidler.«

Ser man i bemærkningerne, står der:

»Det forudsættes dog, at det offentlige som hidtil afholder størsteparten af udgifterne til de undervisningsmidler, der er nødvendige for undervisningen.«

Så er mit spørgsmål: Hvad er det så egentlig, Folketinget vedtager, når man vedtager dette lovforslag, hvad et flertal jo antagelig vil gøre? Hvad er »begrænset omfang«? Hvad er det for en grænse, vi snakker om? Hvor meget helt præcist kan eleverne selv komme til at betale?

Det er altså vores første indvending mod lovens bestemmelser. Endvidere synes vi, at loven må komme til at virke administrativt besværligt. Det er småpenge, og det bliver opkrævning af betaling for fotokopier, og det bliver delvis uretfærdigt, for nogle elever kommer til at arbejde med mange fotokopier og nogle med få. Stort administrationsbesvær for ingen særlig økonomisk gevinst af det.

Endelig savner jeg også en konsekvensbeskrivelse for de elever, der nu for eksempel ikke får anskaffet bøgerne eller ikke får betalt for fotokopierne.

Skal de rent ud sagt smides ud af skolen, eller vil man bruge det almindelige retssystem til at tvangsinddrive udestående fordringer?

Endelig skriver ministeren i bemærkningerne:

»Det forhold, at eleverne for fremtiden vil komme til i et vist omfang selv at anskaffe undervisningsmidler, betyder i realiteten en tilsvarende forøgelse af midlerne til bogindkøb.«

Hertil vil jeg sige, at det har man lov til at håbe. Jeg er desværre bange for, at lovforslaget indebærer, at de midler, der er til rådighed til undervisningsmidler, bliver sat ned med det beløb, som ministeren sparer ved at indføre denne form for brugerbetaling.

Så bortset fra uklarheden, som vi måske kan få afklaret, vil jeg sige, at de andre principielle grunde gør, at vi ikke kan medvirke til lovforslagets vedtagelse.

Annelise Gotfredsen (KF):

Det kan vel næppe være nogen hemmelighed, at jeg ikke er enig med hr. Klaus Hækkerup, for jeg finder som repræsentant for Det Konservative Folkeparti, at det er et udmærket lovforslag.

Lovforslaget er en videreførelse af de to tekstanmærkninger til finansloven, hvorved der midlertidigt blev tilvejebragt hjemmel til en vis elevbetaling for undervisningsmidlerne. Jeg tror ikke, det vil volde nogen særlig vanskelighed at finde frem til den afgrænsning eller begrænsning, som hr. Klaus Hækkerup efterlyser.

Der er allerede nævnt visse former for undervisningsmidler: ordbøger, lommeregner, papir og lignende til eget brug, herunder fotokopier.

Jeg synes i og for sig, at det er en udmærket regel. Det er udtrykkeligt skrevet i bemærkningerne, at det offentlige som hidtil skal afholde størsteparten af udgifterne til de undervisningsmidler, der er nødvendige for undervisningen.

Nu drejer det sig ikke umiddelbart om gymnasieforhold, men jeg kan da nævne eksemplet fra min egen gymnasietid, hvor jeg meget gerne ville have en stor latinsk ordbog: Goldschmidts Latinske Ordbog. Den ønskede jeg mig og fik i